

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 21C/8/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5622200464
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Marcián
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2022:5622200464.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš sudcom JUDr. Danielom Marciánom v spore žalobkyne H. Z., nar. XX. X. XXXX, bytom Y. XXX, zastúpenej JUDr. Dušanom Jančim, advokátom, s miestom výkonu činnosti Garbiarska 695, Liptovský Mikuláš proti žalovanej C. B., nar. XX. X. XXXX, bytom Y. XXX, zastúpenej JUDr. Annou Járošovou, advokátkou, s miestom výkonu činnosti Námestie osloboditeľov 795/34, Liptovský Mikuláš, o vypratanie nehnuteľnosti, odstránenie stavieb, náhrade škody a zdržaní sa ďalších zásahov do vlastníckeho práva, takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a .

II. Žalovaná m á voči žalobkyni n á r o k na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o výške tejto náhrady rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 9. 2. 2022 bola na tunajší súd doručená žaloba z 9. 2. 2022, ktorou sa žalobkyňa domáhala rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovanú vypratať nehnuteľnosť - pozemok reg. „C“ parc. č. 648, o výmere 224 m², zastavaná plocha a nádvorie, k. ú. Y., obec Východná, okres Liptovský Mikuláš, zapísaný na LV č. XXX tak, že z neho odstráni suché WC z drevených latiek a kôľňu na drevo z drevených latiek, ktoré sa nachádzajú na tomto pozemku, ako aj obsah týchto stavieb a tiež odstráni hnuťelné veci nachádzajúce sa na pozemku, a to najmä starú sedáciu súpravu, bicykel, plechovú vaňu a drevené palety, ako aj natiiahnuté drôty, resp. oceľové laná, ktoré majú upevniť vyššie uvedené drobné stavby a uvedie tento pozemok do pôvodného stavu, t.j. zatravní daný pozemok na svoje náklady. Žalobkyňa sa tiež domáhala uloženia povinnosti žalovanej zdržať sa akýchkoľvek ďalších zásahov do predmetného pozemku. Tento žalobný návrh odôvodnila žalobkyňa tým, že je výlučnou vlastníčkou pozemku registra „C“ parc. č. 648, k. ú. Y.M., čo vyplýva aj z aktuálneho zápisu v katastri nehnuteľností a tiež z výsledku konania vedeného na tunajšom súde pod sp.zn. : 21C/29/2019. Žalovaná v minulosti bez súhlasu a vedomia žalobkyne ako vlastníčky tohto pozemku vybudovala na jeho hranici drevené oplotenie a neskôr si na tomto pozemku postavila aj suché WC z drevených dosiek a drevenú kôľňu na drevo. Do dnešného dňa tieto drobné stavby neodstránila napriek výzvam žalobkyne ako majiteľky pozemku, čím jej znemožnila užívanie pozemku. Na uvedenom pozemku sa okrem týchto drobných stavieb nachádzajú aj hnuťelné veci, najmä stará sedacia súprava, bicykel, plechová vaň a palety a sú tam tiež natiiahnuté drôty, resp. oceľové laná, ktoré majú upevniť uvedené drobné stavby. Na písomnú výzvu na vypratanie dcéra žalovanej (C. L.) písomne potvrdila, že to bola žalovaná, kto drobné stavby na predmetnom pozemku postavil a má tam uskladnené svoje veci, čím tak bolo preukázané, že žalovaná neoprávnene užíva pozemok žalobkyne a má povinnosť ho vypratať.

2. Vo vyjadrení k žalobe zo 6. 4. 2022, doručenom na tunajší súd 8. 4. 2022 žalovaná uviedla, že nesúhlasí so žalobou, pričom argumentovala, že žalobkyňa síce je zapísaná ako výlučná vlastníčka

predmetného pozemku v katastri nehnuteľností, avšak kataster nehnuteľností je len informačný systém podľa § 70 ods. 1 a ods. 2 katastrálneho zákona, ktorého zápisy sa považujú za hodnoverné, kým sa nepreukáže opak. Predmetný pozemok dlhodobo užívala žalovaná so svojim manželom neb. C. B., a to na základe písomného dokladu o kúpe od neb. H. J., ktorému zaplatili kúpnu cenu vo výške 6.000 Kčs. Žalobkyňa sa už v minulosti domáhala vypratania tohto pozemku v súdnom konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. : 4C/8/2017 a to proti manželovi žalovanej - C. B.. Toto konanie však bolo uznesením tunajšieho súdu sp. zn. : 4C/8/2017 zo 14. 9. 2017, ktoré sa stalo právoplatným 26. 9. 2017, zastavené, pretože žalobkyňa zobrala svoju žalobu späť, a to po predbežnom právnom posúdení veci, podľa ktorého C. B. nadobudol vlastnícke právo k pozemku vydržaním na základe pokojnej, oprávnenej a nepretržitej držby. C. B. sa chopil držby predmetného pozemku na základe toho, že niekedy v roku 1981 sa dohodol s H. J., ktorého vtedy prezývali „Rapak“ na kúpe pozemku a zaplatil mu za neho kúpnu cenu 6.000 Kčs. Odvtedy ho nepretržite aj s manželkou užívali a starali sa oň ako o svoj vlastný, a tiež z neho platili daň z nehnuteľnosti, pričom počas tejto doby užívania pozemku (od roku 1981 až do podania prvého návrhu na jeho vypratanie do roku 2017) si nikto na pozemok nerobil nároky. Nie je pravdivé tvrdenie žalobkyne, že v minulosti žalovaná vybudovala bez jej vedomia a súhlasu na hranici pozemku drevené oplotenie a neskôr na pozemku aj suché WC z drevených dosiek a drevenú kôľňu na drevo, pretože tieto boli vybudované už v roku 1981 a neskôr (v roku 1990), t.j. ešte predtým ako žalobkyňa (v roku 2016) tento pozemok kúpila. Žalobkyňa sa pri uplatnení svojho nároku opiera o rozsudok tunajšieho súdu sp. zn. : 21C/29/2019 z 29. 6. 2021, ktorý sa stal právoplatný 12. 8. 2021, avšak hoci týmto rozsudkom bola zamietnutá žaloba právnych nástupcov C. B. proti žalobkyni (v tejto veci) o určenie, že vec (predmetný pozemok) patrí do dedičstva po neb. C. B., došlo k tomu len z dôvodu absencie naliehavého právneho záujmu podľa § 137 písm. c) CSP, keďže súd poukázal na zmenu ustálenej súdnej praxe vyplývajúcej z nálezov Ústavného súdu SR sp. zn. : I. ÚS 151/2016 z 3. 5. 2017. Toto rozhodnutie však v tomto civilnom konaní vôbec nie je smerodajné, keďže nejde o žalobu o určenie, že vec patrí do dedičstva, ale o vypratanie nehnuteľnosti. V tomto súdnom konaní (o vypratanie nehnuteľnosti) sa musí súd zaoberať aj otázkou, kto je skutočným vlastníkom sporného pozemku. Žalovaná spolu s manželom (C. B.) pozemok nerušene užívali od roku 1981, t.j. viac ako 40 rokov, za pozemok pôvodnému vlastníkovi poctivo zaplatili, starali sa oň ako o svoj, platili zaň daň z nehnuteľnosti, pričom počas dlhodobého užívania si naň nikto nerobil nárok. Napriek tomu, že kúpna zmluva nebola uzavretá v súlade so zákonom, žalovaná má za to, že vlastníctvo k tomuto pozemku nadobudla vydržaním. V tejto súvislosti poukázala na nález Ústavného súdu SR sp. zn. : II. ÚS 484/2015 zo 14. 11. 2018, podľa ktorého pri ústavne konformnom výklade dobromyseľnosti držby treba skúmať, či držiteľ mohol byť objektívne presvedčený o tom, že držanú vec poctivým spôsobom nadobudol, nemôže byť teda rozhodujúce, že pri tom nesplnil nejaké zákonné podmienky. Za poctivý spôsob nadobudnutia treba pritom považovať také nadobudnutie, ktoré je v súlade s dobrými mravmi. Spravidla je preto rozhodujúce, že držiteľ za držanú vec zaplatil dohodnutú cenu, prípadne poskytol ihneď dohodnuté plnenie alebo dôkaz, v ktorom išlo o dar ako bezodplatné plnenie. Vzhľadom na uvedené žalovaná navrhla, aby súd žalobu zamietol.

3. V replike zo 4. 5. 2022, doručenej na tunajší súd 5. 5. 2022 žalobkyňa v súvislosti a argumentom žalovanej, že je vlastníčkou pozemku z titulu vydržania vyhlásila, že tento názor nie je správny, a poukázala na právoplatné rozhodnutie tunajšieho súdu sp. zn. : 21C/29/2019 z 29. 6. 2021, ktorým bola zamietnutá žaloba o určenie, že vec patrí do dedičstva po neb. C. B., ktorý mal spolu so žalovanou vydržať predmetný pozemok. V odôvodnení tohto rozhodnutia sa uvádza podrobný opis dôkazov a skutočností, ktoré preukazujú, že neb. C. B. nenadobudol predmetný pozemok, a to ani kúpnu zmluvou z dôvodu jej nezaregistrovania na štátnom notárstve, ani v dôsledku vydržania, pretože nebol dobromyseľný pri držbe pozemku. Žalobkyňa namietla, že C. B. (a jeho manželka) vedel, resp. bez primeraných okolností musel vedieť o svojom právnom omyle, ktorý spočíval v nesplnení zákonných podmienok na prevod nehnuteľného majetku (platných v roku 1981), keď uzatvorená kúpna zmluva nebola registrovaná na štátnom notárstve (v zmysle vtedy platného ustanovenia § 134 ods. 2 Občianskeho zákonníka.) O tejto skutočnosti svedčí aj potvrdenie Miestneho národného výboru vo Východnej zo 16. 10. 1980, v ktorom sa uvádza, že slúži ako doklad pre štátne notárstvo, z čoho vyplýva, že ak C. B. vedel, že zmluva nebola registrovaná na štátnom notárstve, pričom podľa zákona mala byť, musel vedieť aj to, že sa nestal vlastníkom v zmysle zákona, a teda nemohol byť dobromyseľným držiteľom. Rovnako nemohla byť dobromyseľným držiteľom ani jeho žena, (žalovaná.) Táto sa navyše nespomína ani ako kupujúca. Keďže C. B. a žalovaná neboli dobromyseľnými držiteľmi, nemohli potom ani vydržaním nadobudnúť predmetný pozemok. Čestné prehlásenie A. Z. a protokol o vypočutí G. O., ktoré predložila žalovaná nepreukazujú jej tvrdenia o vydržaní pozemku, pretože poukazujú len na

skutočnosť, ktorá nebola sporná, a to že neb. C. B. uzatvoril kúpnu zmluvu ohľadne tohto pozemku, avšak nepreukazujú že by táto zmluva nadobudla vecnoprávne účinky, resp. že by pozemok mal on alebo žalovaná v dobromyseľnej držbe. Rovnako nepodstatný je dôkaz v podobe čestného vyhlásenia občanov obce Východná, ktoré mali dosvedčiť, že C. B. kúpil pozemok v decembri v roku 1988 a prepis nestihol vykonať, pretože náhle zomrel v januári 1989, čo navyše nekorešponduje s ostatnými dôkazmi predloženými žalovanou a vyplýva ani z dokazovaní vykonaného v rámci konania sp. zn. : 21C/29/2019. K tomuto bolo doložené aj prehlásenie z decembra 1989, nemohol tak C. B. uzatvoriť kúpnu zmluvu v roku 1988, ako sa uvádza v tomto nepravdivom vyhlásení, kde je rok 1988 preškrtnutý. Taktiež nie je pravdivé vyhlásenie občanov, že C. B. nestihol vykonať prepis, pretože náhle zomrel. Medzi rokom uzatvorenia zmluvy (1979) a rokom jeho smrti (1989) ubehol necelých 10 rokov, čím mal dostatok času na naplnenie všetkých zákonom požadovaných podmienok na prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, čo však neurobil a musel si toho byť vedomý. Pokiaľ ide o žalovanú, tak pokiaľ tvrdila, že vydržala pozemok po svojom neb. manželovi, tak toto tvrdenie je nesprávne, pretože žalovaná nemala ani len právny dôvod, na základe ktorého by mohla započítať svoju držbu, a preto jej držba nikdy nemohla byť oprávnená a dobromyseľná. Vydržanie a oprávnená držba je postavená na uzatvorenej kúpnej zmluve, avšak táto bola uzatvorená len medzi C. B. a H. J., nie medzi žalovanou a H. J., ale ak by aj žalovaná bola účastníčkou zmluvy je pri nej takisto potrebné poukázať na neospravedliteľný právny omyl (podobne ako v prípade C. B.) spočívajúci v neznalosti podmienky registrácie zmluvy na štátnom notárstve. Pokiaľ žalovaná argumentovala, že C. B. uhradil miestnu daň za nehnuteľnosti v obci Východná, to ešte nepreukazuje vlastníctvo. Daň z nehnuteľnosti totiž môže platiť užívateľ pozemku bez ohľadu na dobromyseľnosť a dokonca ju môže platiť aj úplne cudzia osoba, bez ohľadu na právny vzťah k nehnuteľnosti. Aj v roku 1979 až 1989 bol na prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti potrebný zápis prevodu, bez ktorého by nešlo k vecno-právnym účinkom kúpnej zmluvy. Predbežné právne posúdenie vyslovené sudkyňou v rámci konania vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. : 4C/8/2017 nie je záväzné pre súd v tomto konaní. Taktiež je nedôvodná argumentácia žalovanej týkajúca sa dôvodu zamietnutia žaloby v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. : 21C/29/2019, pretože v odôvodnení rozsudku v tejto veci bolo sudcom podrobne opísané z akých dôvodov žalobu zamietol, pričom v bode 15. odôvodnenia uviedol, že žaloba je nedôvodná (aj) z dôvodu nesplnenej podmienky zápisu kúpnej zmluvy, ako aj pre nesplnenie podmienok vydržania. O účelovosti tejto argumentácie svedčí aj fakt, že žalovaná v konaní sp. zn. : 21C/29/2019 nepodalala odvolanie voči vyhlásenému rozsudku. Vzhľadom na uvedené žalobkyňa zotrvala na pôvodnom žalobnom návrhu.

4. V duplike z 25. 5. 2022, doručenej na tunajší súd 25. 5. 2022 žalovaná uviedla, že spolu s neb. Manželom C. B. sporný pozemok užívali skoro 40 rokov, riadne zaň pôvodnému vlastníkovi zaplatili, udržiavali ho, starali sa oň ako o svoj a platili za neho daň z nehnuteľnosti. Vedeli o tom žalobkyňa, susedia, ako aj iní občania obce Východná. Súd sa musí v tomto konaní zaoberať predbežnou otázkou kto je skutočným vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, pričom na určenie vlastníckeho práva nepostačuje výpis z listu vlastníctva, pretože kataster nehnuteľností je len informačný systém a podľa § 70 ods. 1 a ods. 2 katastrálneho zákona sa zápisy v ktastri považujú za hodnoverné, kým sa nepreukáže opak. Pokiaľ žalobkyňa poukazovala na potvrdenie MNV vo Východnej zo 16. 10. 1980 a prehlásenie z 13. 7. 1979, tak právni nástupcovia C. B. uviedli len približný rok uzatvorenia kúpnej zmluvy. Ak si účastníci kúpnej zmluvy peniaze odovzdali v deň vystavenia písomného prehlásenia (13. 7. 1979), tak toto svedčí len v prospech žalovanej, nakoľko aj s manželom užívali pozemok po ešte dlhšiu dobu ako bolo pôvodne uvedené. Kúpna zmluva sa nezachovala, a preto dátum zmluvy je uvedený len orientačne, tieto listiny (prehlásenie a potvrdenie) zabezpečili orgány činné v trestnom konaní do trestného spisu ČVS : ORP-469/LH-LM-2019. Žalovaná odmietla, že by potvrdenie MNV vo Východnej zo 16. 10. 1980 bolo dôkazom, že C. B. mal vedomosť o povinnosti registrácie zmluvy štátnym notárstvom. Toto potvrdenie deklaruje len to, že C. B. odkúpil od H. J. (iba) záhradu a nie aj drevený rodinný dom. Nikde nie je uvedené, že doklad bol vyhotovený za účelom registrácie kúpnej zmluvy. Žalovaná nespochybuje, že C. B. uzatvoril kúpnu zmluvu s H. J., spochybuje len tvrdenie, že žalovaná mohla vydržať daný pozemok (popri svojom manželovi.) Vlastnícke právo žalovanej sa odvíja od bezpodielového spoluvlastníctva manželov. aj keď zmluva bola uzatvorená len s C. B., tak keďže k tomu došlo v čase trvania ich manželstva, táto nehnuteľnosť patrí do ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pričom žalovaná poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. : 5Cz 51/1973, R 74/1973. Taktiež upozornila na to, že v písomnom prehlásení z 13. 7. 1979 H. J. prehlasuje, že prevzal peniaze od C. B. a jeho manželky C. B.. Od vyplatenia kúpnej ceny manželia (C. B. a žalovaná) užívali pozemok nepretržite až do smrti C. B. v roku 2019, t.j. užívali ho skoro 40 rokov, pričom obidvaja mali za to, že ich držba bola oprávnená, s nehnuteľnosťou nakladali ako so svojou, pozemok nadobudli poctivým spôsobom,

keďže zaň riadne zaplatili a boli dobromyseľní v tom, že im táto vec patrí. Žalovaná následne znovu poukázala na to, že podľa nálezů Ústavného súdu SR zo 14. 11. 2018 sp. zn. : II. ÚS 484/2015 nie je pri posudzovaní dobromyseľnosti držby rozhodujúce, že neboli dodržané zákonné podmienky a že zmluva nebola zaregistrovaná štátnym notárstvom, ale podstatné je, že nehnuteľnosť bola nadobudnutá poctivým spôsobom a v súlade s dobrými mravmi. Pokiaľ ide o preškrtnutý rok na čestnom vyhlásení občanov obce Východná, uviedla, že došlo k chybe v písaní, ktorú zákon zohľadňuje, a preto bolo nesprávne uvedený rok preškrtnutý. Žalovaná odmietla, že by nepodala odvolanie voči rozsudku v konaní vedenom pod sp. zn. : 21C/29/2019 z dôvodu, na ktorý poukázala žalobkyňa, ale došlo k tomu len pre stotožnenie sa so zamietnutím žaloby pre absenciu naliehavého právneho záujmu. Vzhľadom na uvedené, že žalovaná trvala na tom, aby súd žalobu zamietol.

5. Na pojednávaní 30. 6. 2022 žalobkyňa uviedla, že trvá na svojej žalobe, pričom poukázala na to, že žalovaná nepoprela, že na spornom pozemku sa nachádzajú jej veci označené v žalobe. V konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. : 21C/29/2019 už bolo riešené vlastnícke právo k tomuto pozemku, pričom bol vyslovený právny názor a bolo aj vykonaním dôkazov preukázané, že žalovaná nie je vlastníčkou, práve naopak, vlastnícke právo svedčí žalobkyni. C. B. bol nedobromyseľný pri svojej držbe. Prelomové rozhodnutie ústavného súdu, na ktoré poukázala žalovaná treba považovať len za ojedinelé rozhodnutie, ktoré neuvádza presne intencie daného prípadu. C. B. síce uzatvoril kúpnu zmluvu, avšak z vykonaných dôkazov vyplýva, že musel vedieť o ďalšom postupe, teda o potrebe jej registrácie na štátnom notárstve. Vybavoval si totiž predmetné potvrdenia, ktoré potreboval na tento proces, najmä potvrdenie MNV vo Východnej zo 16. 10. 1980. Pokiaľ by nevedel o nutnosti registračného postupu, nemalo by zmysel, aby si šiel na MNV vybavovať takéto potvrdenie a považoval by svoje nadobudnutie za oprávnené len na základe toho, že uzavrel písomnú zmluvu. C.Z. B. nenadobudol tento pozemok ani kúpnu zmluvou, ani vydržaním, keďže jeho držba bola nedobromyseľná, a to z dôvodu právneho omylu, ktorý vychádzal z toho, že zmluvu neregistroval na štátnom notárstve a nedal túto zmluvu zapísať ani do evidencie nehnuteľností, hoc toto bolo v tej dobe povinné.

6. Na pojednávaní 30. 6. 2022 žalovaná uviedla, že so žalobou nesúhlasí a pridrižava sa všetkých svojich doterajších písomných vyjadrení. Žalovaná užíva predmetný pozemok viac ako 40 rokov a vydržala k nemu vlastnícke právo, pretože ho užívala v dobrej viere. Bola to pokojná a nepretržitá držba, ktorá trvala viac ako 10 rokov. Ak sa žalobkyňa domáha vypratania predmetného pozemku, tak súd sa musí zaoberať otázkou, či je predmetný pozemok vo vlastníctve žalobkyne. Pokiaľ žalobkyňa poukazovala na súdne konanie, kde sa už viedol spor o určenie vlastníckeho práva k predmetnému pozemku, a to pod sp. zn. : 21C/29/2019, tak vzhľadom na novú judikatúru (pre nedostatok naliehavého právneho záujmu) bola žaloba zamietnutá, a preto sa žalovaní neodvolávali v predmetnom konaní. Súčasne však v uvedenom konaní nebolo preukázané, kto je vlastníkom pozemku. Zápis na liste vlastníctva je podľa § 70 katastrálneho zákona len informatívny, kým sa nepreukáže opak. Žalovaná nadobudla vlastnícke právo k pozemku vydržaním, a preto tu nie je dôvod, aby predmetný pozemok vypratala. Rovnako návrh na uloženie povinnosti zdržať sa akýchkoľvek zásahov do pozemku je neprijateľný a aj nadbytočný. Žalovaná poukázala na nález ústavného súdu, ktorý už spomínala vo svojom písomnom vyjadrení zo 6. 4. 2022, o poctivom spôsobe nadobudnutia nehnuteľností, bez ohľadu na splnenie zákonných podmienok. Finančná čiastka, ktorú C. B. vyplatil H. J. za predmetný pozemok - kúpnu cenu vo výške 6.000 Kč bola vyplatená zo spoločných prostriedkov manželov, a preto tento pozemok bol nadobudnutý do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Pokiaľ ide o spochybňovanie dobromyseľnosti, tak žalovaná poukázala na § 130 Občianskeho zákonníka, kde sa hovorí, že pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená. Manželia B. vyplatili spoločné prostriedky za pozemok a od tej chvíle pozemok nerušene užívali. Pozemok bol predmetom bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a keďže C. B. už zomrel, tak žalovaná sa minimálne v polovici cíti byť jeho vlastníčkou, pretože keby došlo k vyporiadaniu BSM v dedičskom konaní, tak by sa riešila len tá polovica, ktorá by išla do dedičstva. Čo sa týka nehnuteľných vecí, ktoré sa na pozemku nachádzajú a uvádzajú sa v žalobe, tak suché WC z drevených latiek, ako aj drevená kôľňa boli postavené ešte za života manžela žalovanej, konkrétne v čase, keď sa tento dohodol s H. J. na tom, že si vyplatia peniaze za pozemok a B. ho začali užívať. Pokiaľ ide o huteľné veci na tomto pozemku, tak niektoré patria klientke a niektoré jej synovi. Pokiaľ ide o potvrdenie z 16. 10. 1980, tak tam je uvedené, že C. B. odkúpil od H. J. len záhradu a nie aj drevený rodinný dom, lebo tam bola aj záhrada aj rodinný dom a žalobkyňa kupovala kvázi dom a aj tú záhradu. Vzhľadom na uvedené navrhla žalobu zamietnuť.

7. Súd mal za nesporné (pre účinné nepopretie skutkových tvrdení protistrany podľa § 151 CSP, t.j. s uvedením vlastnej skutkovej verzie, resp. pre zhodnosť skutkových tvrdení strán sporu, o ktorých súd nemal dôvodné pochybnosti podľa § 186 ods. 2 CSP) všetky relevantné (pre potrebu rozhodnutia v tejto veci) skutkové tvrdenia strán sporu, a preto nevykonával žiadne dokazovanie (viď zásada hospodárnosti konania podľa čl. 17 Základných princípov CSP), a tieto nesporné skutkové tvrdenia si súd osvojil ako zistený skutkový stav.

8. Za nesporné tak mal súd skutkové tvrdenia strán sporu, že niekedy v období rokov 1979 až 1981 došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy medzi H. J. prezývaným ako „Rapak“, nar. XX. X. XXXX, ako predávajúcim a C. B., nar. XX. X. XXXX (manželom žalovanej) ako kupujúcim, ktorá zmluva bola spísaná rukou, teda v písomnej podobe, avšak nebola následne zaregistrovaná na štátnom notárstve (tak ako to vyžadoval vtedy účinný § 134 ods. 2 Občianskeho zákonníka), pričom predmetom tejto zmluvy pritom bola kúpa pozemku registra „C“ parc. č. 648, o výmere 224 m², zastavaná plocha a nádvorie, k. ú. Y., obec Východná, okres Liptovský Mikuláš, ktorý je zapísaný na liste vlastníctva č. XXX. Po uzatvorení tejto kúpnej zmluvy sa (minimálne) C. B. ujal držby tohto pozemku, pričom tento pozemok užíval a držal nepretržite a súčasne bez toho, aby bol niekým v tejto držbe a užívaní rušený po dobu (minimálne) do 1. 1. 1992. Nebol tiež sporný obsah potvrdenia MNV vo Važci zo 16. 10. 1980, teda, že v ňom MNV potvrdzuje, že C. B. odkúpil od H. J. len záhradu o rozlohe 224 m², a nie aj drevený rodinný dom, a že toto potvrdenie sa vydáva menovanému na jeho žiadosť ako doklad na štátne notárstvo. Taktiež nebolo sporné, že C. B. zomrel v roku 2019, ani že sporný pozemok doteraz nebol predmetom vyporiadania BSM, v rámci dedičského konania po neb. C. B.. Rovnako nebolo sporné, že predmetný pozemok je v katastri nehnuteľností zapísaný v prospech žalobkyne ako jeho výlučnej vlastníčky, ani že C. B. zaplatil za tento pozemok H. J. kúpnu cenu v sume 6.000 Kčs.

9. Z dôvodu, že všetky relevantné skutkové tvrdenia strán sporu boli nesporné súd tiež v rámci rozhodnutia o nevykonaní dokazovania odmietol ako nevhodné vykonávať výsluchy strán sporu, hoci boli nakoniec obe prítomné na pojednávaní a žalovanou navrhované výpovede svedkov. Tieto svedecké výpovede navyše smerovali nielen k preukázaniu nesporných tvrdení, ale aj tvrdení, ktoré nemali pre toto konanie žiadnu relevanciu.

10. Pri právnom posúdení zisteného skutkového stavu súd aplikoval najmä nasledovné hmotnoprávne ustanovenia.

11. Podľa § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka (účinného k 1. 1. 1992) oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnutelnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

12. Podľa § 872 ods. 6 Občianskeho zákonníka (účinného k 1. 1. 1992) ak ide o vydržanie vlastníckeho práva k pozemku podľa tohto zákona, kde na základe doterajších predpisov bolo možné nadobudnúť len právo na uzavretie dohody o osobnom užívaní pozemkov, môže si oprávnená osoba započítať čas, po ktorý jej právny predchodca mal pozemok nepretržite v držbe aj pred účinnosťou tohto zákona.

13. Podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka (v súčasnosti účinného), ďalej len „OZ“ vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje; najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje.

14. Podľa § 135c ods. 1 OZ ak niekto zriadi stavbu na cudzom pozemku, hoci na to nemá právo, môže súd na návrh vlastníka pozemku rozhodnúť, že stavbu treba odstrániť na náklady toho, kto stavbu zriadil (ďalej len „vlastník stavby“).

15. Podľa § 420 ods. 1 OZ každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

16. Podľa § 442 ods. 3 OZ škoda sa uhrádza v peniazoch; ak však o to poškodený požiada a ak je to možné a účelné, uhrádza sa škoda uvedením do predošlého stavu.

17. Pri právnom posúdení zisteného skutkového stavu sa súd riadil nasledovnými úvahami.

18. Žalobkyňa si v rámci žaloby voči žalovanej uplatnila štyri rôzne čiastkové nároky (bez toho, aby ich nejako právne kvalifikovala), a to :

1.) nárok na vypratanie pozemku od hnutelných vecí žalovanej (niektoré z nich žalobkyňa aj demonštratívne vymenovala), ktorý možno právne kvalifikovať ako nárok podľa § 126 ods. 1 OZ (ako formu reivindikačnej žaloby vo vzťahu k nehnuteľnosti),

2.) nárok na „vypratanie“ pozemku v zmysle odstránenia dvoch stavieb (WC a kôľňa) patriacich žalovanej, ktorý súd právne kvalifikoval ako nárok na odstránenie neoprávnených stavieb na cudzom pozemku podľa § 135c ods. 1 OZ,

3.) nárok na uvedenie pozemku do pôvodného (zatravného) stavu, ktorý súd kvalifikoval ako nárok podľa § 442 ods. 3 OZ na náhradu škody uvedením pozemku do pôvodného stavu, ktorá škoda mal vzniknúť žalobkyni porušením povinnosti žalovanej neužívať tento pozemok žalobkyne (§ 420 ods. 1 OZ), a

4.) nárok na ochranu pred každým iným zásahom do vlastníckeho práva žalobkyne k tomuto pozemku než je zadržiavanie vecí podľa § 126 ods. 1 OZ (ako formy zapieracej žaloby.)

19. Základným predpokladom úspešnosti takejto žaloby (vo všetkých štyroch uplatnených nárokoch) však bolo preukázanie skutočnosti, že žalobkyňa je vlastníčkou tohto pozemku, teda preukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne. Absenciu aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v tomto konaní pritom žalovaná namietala, keď odmietala tvrdenie žalobkyne, že je vlastníčkou pozemku. Súd pri riešení tejto prejudiciálnej otázky nakoniec dospel k záveru, že žalobkyňa nie je vlastníčkou pozemku, a preto musel žalobu (vo všetkých štyroch uplatnených čiastkových nárokoch) prednostne zamietnuť pre absenciu aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne.

20. K uvedenému prejudiciálnemu záveru súd dospel na základe nasledovných úvah.

21. Možno súhlasiť s právnym názorom žalovanej, že podľa § 70 katastrálneho zákona, je údaje katastra možné považovať za hodnoverné a záväzné, až kým nie je preukázaný ich opak (dôkazom opaku), pričom súd sa môže pri posudzovaní predbežnej otázky vlastníctva k pozemku odchýliť od stavu zapísaného v katastri nehnuteľností (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, zverejnené v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod č. 86/2001.) Zápis v katastri nehnuteľnosti môže slúžiť ako listinný dôkaz o existencii vlastníckeho práva zapísanej osoby, ale je ako dôkaz vyvrátiteľný iným dôkazom.

22. Keďže nebolo sporné, že v bližšie nešpecifikovanom čase v období rokov 1979 až 1981 došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy medzi H. J., nar. XX. X. XXXX, prezývaným „Rapak“ ako predávajúcim a C. B., nar. XX. X. XXXX (manželom žalovanej) ako kupujúcim, ktorá zmluva bola spísaná rukou, teda v písomnej forme a do súčasnosti nezachovala, pričom nebola zaregistrovaná na štátnom notárstve, nemohlo tak dôjsť podľa § 134 ods. 2 OZ (účinného v čase uzatvorenia tejto kúpnej zmluvy - v období do roku 1979 do roku 1981) k nadobudnutiu tohto pozemku do vlastníctva C. B., (resp. presnejšie do bezpodielového spoluvlastníctva manželov - C. B. a žalovanej) na základe tejto kúpnej zmluvy. Podľa tohto zákonného ustanovenia totiž bola podmienkou nadobudnutia vlastníctva k pozemkom prevádzaným na základe zmluvy o prevode nehnuteľností registrácia zmluvy o prevode na štátnom notárstve, k čomu v tomto prípade nedošlo.

23. Nebolo tiež sporné, že (minimálne) C. B. (minimálne) od roku 1981 (kedy sa mal najneskôr ujať držby tohto pozemku) až do (minimálne) 1. 1. 1992 uvedený pozemok nepretržite užíval a staral sa o neho, čím bola nepochybne splnená podmienka minimálnej desaťročnej nepretržitej držby pozemku podľa § 134 ods. 1 OZ účinného k 1. 1. 1992.

24. Spornou však bolo naplnenie zákonnej podmienky oprávnenosti tejto držby (§ 134 ods. 1 OZ účinného k 1. 1. 1992), teda podmienky dobromyseľnosti, resp. dobrej viery (C. B.) pri tejto držbe, že mu tento pozemok patrí (podľa § 130 ods. 1 OZ účinného k 1. 1. 1992.) Dobrá viera držiteľa, že mu vec patrí je jeho vnútorným (subjektívnym) presvedčením, že nekoná bezprávne, keď si určitú vec prisvojuje, pričom toto presvedčenie ako psychický stav držiteľa sám o sebe nemôže byť predmetom

dokazovania. Predmetom dokazovania môžu byť len tie okolnosti vonkajšieho sveta, z ktorých možno toto vnútorné presvedčenie odvodiť, resp. z ktorých možno na existenciu takéhoto psychického stavu držiteľa usudzovať (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. : 28 Cdo 2070/2007.) V konaní pritom nebola sporná existencia takýchto okolností vonkajšieho sveta, keďže nebolo sporné, že po uzatvorení (písomnej) kúpnej zmluvy (niekedy v období od roku 1979 do roku 1981) C. B. ako kupujúci (na základe tejto zmluvy) zaplatil H. J. ako predávajúcemu za tento pozemok kúpnu cenu 6.000 Kčs, a následne sa (minimálne) C. B. ujal držby tohto pozemku, pričom (minimálne) do 1. 1. 1992 sa o tento pozemok staral a nebol nikým v tejto držbe rušený. Už len z týchto okolností vonkajšieho sveta (za súčasnej absencie iných okolností, ktoré by narušovali jeho dobrú vieru) teda bolo možné vyvodiť záver o existencii jeho vnútorného presvedčenia, že mu tento pozemok patrí (jeho dobrú vieru ako podmienku oprávnenej držby), ktorá nakoniec viedla (najneskôr 1. 1. 1992) k vydržaniu tohto pozemku do bezpodielového spoluvlastníctva C. B. a žalovanej. Názor, že už tieto okolnosti vonkajšieho sveta boli spôsobilé viesť k záveru o existencii vnútorného presvedčenia (dobrej viere) C. B., že mu tento pozemok potvrdzuje aj právny názor vyplývajúci z (prelomového) nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. : II. ÚS 484/2015 zo 14. 11. 2018 (na ktorý poukázala aj žalovaná), kde sa uvádza, že pri ústavne konformnom výklade dobromyseľnosti držby, t.j. takom výklade, ktorý rešpektuje podstatu inštitútu vydržania a neprípustne ho neobmedzuje, treba skúmať, či držiteľ mohol byť objektívne presvedčený o tom, že vec nadobudol poctivým spôsobom, pričom pri tomto posudzovaní nie je rozhodujúce, či držiteľ splnil zákonné podmienky, pretože za poctivý spôsob nadobudnutia veci je potrebné považovať aj také nadobudnutie veci, ktoré je v súlade s dobrými mravmi. Ústavný súd ďalej pokračoval, že pre posúdenie tohto, či išlo o nadobudnutie veci v súlade s dobrými mravmi je rozhodujúce to, či držiteľ za držanú vec zaplatil dohodnutú sumu, a nie je dôležité, či zmluva bola uzatvorená v súlade so zákonom, t.j. (ako sa ústavný súd v odôvodnení dokonca výslovne zmieňuje), či bola uzatvorená v písomnej forme, resp. či bola zaregistrovaná na štátnom notárstve (preto námietka žalobkyne, že tento nález nebol z hľadiska opisu skutkového stavu dostatočne určitý, neobstojí.) Stotožňujúc sa s týmto záverom najvyššej súdnej autority SR, tunajší súd majúc za nesporné, že C. B. ako kupujúci uzatvoril písomnú kúpnu zmluvu, pričom za pozemok zaplatil predávajúcemu kúpnu cenu, a následne ho nikým nerušene a nepretržite užíval po dobu aspoň 10 rokov (minimálne do 1. 1. 1992), dospel k záveru, že C. B. pozemok nadobudol poctivým spôsobom (v súlade s dobrými mravmi), a hoci pritom nedodrжал jasné znenie vtedy účinného zákona, ktoré vyžadovalo pre nadobudnutie vlastníctva k prevádzanému pozemku registráciu zmluvy o prevode na štátnom notárstve, bolo napriek tomu možné urobiť záver o jeho subjektívnom presvedčení (dobrej viere) pri tejto držbe, že mu daný pozemok patrí, keďže pre poctivé nadobudnutie, ktoré zakladá takéto presvedčenie postačuje naplnenie podmienky súladu s dobrými mravmi (a nie aj súladu so zákonom.)

25. V tejto súvislosti tunajší súd dodáva, že spomínaný nález Ústavného súdu sp. zn.: II. ÚS 484/2015 zo 14. 11. 2018 možno považovať za prelomový, nakoľko na jeho základe došlo k zmene dovtedajšej súdnej praxe. Ústavný súd sa tu dokonca odklonil aj od svojej vlastnej rozhodovacej činnosti, vyplývajúcej dokonca aj z uznesenia (totožného senátu) Ústavného súdu sp. zn.: II. ÚS 432/2014, v ktorom odobril závery Najvyššieho súdu SR vyslovené v rozhodnutí sp. zn. : 7 M Cdo 4/2013, kde sa považovalo za neospravedliteľný právny omyl (narušujúci dobrú vieru držiteľa) ignorovanie, resp. neznalosť existujúceho jasného (bez výkladových pochybností) zákonného ustanovenia, za ktorý považoval aj ust. §134 ods. 2 OZ (účinného v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy), ktoré ustanovenie vyžadovalo pre nadobudnutie vlastníckeho práva k prevádzanému pozemku registráciu zmluvy o prevode na štátnom notárstve. V konaní vedenom pod sp. zn.: 21C/29/2019 pritom tunajší súd (nemajúc vedomosť o tomto novom náleze ústavného súdu) vychádzal ešte z pôvodnej, prekonanej judikatúry, a preto námietky žalobkyne smerujúce k záverom vysloveným tunajším súdom v konaní sp. zn. : 21C/29/2019 ako argument neobstoja. V tomto konaní tunajší súd nebol viazaný svojím predchádzajúcim názorom vysloveným v inej veci (21C/29/2019.) Tento záver navyše v uvedenej veci predstavoval len druhotný, dopĺňajúci dôvod pre zamietnutie žaloby, a hlavným, prioritným dôvodom bolo zamietnutie žaloby z dôvodu absencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, že vec patrí do dedičstva po poručiteľovi, s ktorými závermi sa pravdepodobne nakoniec stotožnili aj žalobcovia, keď nepodali voči rozsudku odvolanie (ako aj poznamenala žalovaná, keď sa bránila námietke žalovanej, prečo nepodala odvolanie voči tomuto rozsudku.)

26. K 1. 1. 1992 však C. B. tento pozemok nemohol nadobudnúť do svojho výlučného vlastníctva, keďže bol ženatý so žalovanou, ale došlo k nadobudnutiu tohto pozemku do ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov. V tejto súvislosti je potrebné vysvetliť, že Občiansky zákonník účinný v

rokoch 1979 až 1981 (v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy) inštitút vydržania neupravoval, a teda vydržanie vôbec nebolo možné (išlo o právnu úpravu účinnú od 1. 4. 1964 do 31. 3. 1983.) Následne, novela Občianskeho zákonníka účinná od 1. 4. 1983 zaviedla inštitút vydržania (vo vzťahu k hnutelným veciam a aj niektorým nehnuteľným veciam), avšak nie aj vo vzťahu k pozemkom, teda vydržanie vlastníckeho práva k pozemkom v prospech občanov (fyzických osôb) nebolo podľa právneho stavu účinného od 1. 4. 1983 do 1. 1. 1992 možné. Podľa § 135a ods. 2 OZ účinného v tomto období (od 1. 4. 1983 do 31. 12. 1991) totiž pozemok, ktorý mal občan nepretržite v držbe aspoň 10 rokov a ku ktorému sa inak mohlo zriadiť právo osobného užívania, uplynutím 10 ročnej doby nadobudol do vlastníctva štát, a tento občan mohol len nadobudnúť právo, aby sa s ním uzatvorila dohoda o osobnom užívaní tohto pozemku. Novela OZ účinná od 1. 4. 1983 pritom v § 507a Občianskeho zákonníka umožnila do doby podľa § 135a ods. 2 OZ započítať aj dobu nepretržitej držby pred 1. 4. 1983, hoci predtým účinný Občiansky zákonník vydržania ako inštitútu vôbec neupravoval. Na základe ďalšej novely Občianskeho zákonníka účinnej od 1. 1. 1992 došlo k ďalšej zmene a vlastnícke právo k pozemku mohli už vydržať aj fyzické osoby, pričom ustanovenia § 872 ods. 6 Občianskeho zákonníka účinného od 1. 1. 1992 umožnil započítať fyzickej osobe do vydržacej doby aj dobu nepretržitej a oprávnenej držby pozemku aj za obdobie pred 1. 1. 1992. Ak teda fyzická osoba ako držiteľ pozemku k 1. 1. 1992 spĺňala podmienky nepretržitej držby po dobu 10 rokov a zároveň bola oprávneným držiteľom (dobromyseľným v tom, že jej pozemok patrí) nadobudla k tomuto dňu (k 1. 1. 1992) vlastnícke právo k pozemku vydržaním (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. : 7 M Cdo 4/2013 - z tohto hľadiska nebolo toto rozhodnutie zmenou súdnej praxe dotknuté.) U C. B. preto bolo možné k 1. 1. 1992 na základe uvedených ustanovení uvažovať o vydržaní pozemku do BSM so žalovanou ako jeho manželkou.

27. Pokiaľ ide o námietku žalobkyne, že potvrdenie Miestneho národného výboru vo Važci zo 16. 10. 1980 malo preukazovať, že C. B. vedel, že kúpna zmluva musí byť registrovaná na štátnom notárstve (čo by v prípade preukázania mohlo narušiť jeho dobrú vieru), súd uvádza, že toto potvrdenie preukazuje len to, že C. B. musel vedieť v určitej forme ingerencie štátneho notárstva v súvislosti s kúpnyimi zmluvami pri prevode nehnuteľností, avšak či až v takom zmysle, že registrácia kúpnej zmluvy na štátnom notárstve je podmienkou nadobudnutia vlastníctva (a teda nejde len o zápis, ktorý má len evidenčné, resp. deklaratórne účinky) je otázne. A keďže navyše podľa § 130 ods. 1, druhej vety OZ účinného k 1. 1. 1992 platí, že pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená, tak táto námietka nebola spôsobilá vylúčiť dobromyseľnosť, resp. oprávnenosť držby u C. B. v období od roku 1979 až 1981 do roku 1. 1. 1992.

28. Pokiaľ išlo o námietku žalobkyne, že žalovaná nemôže byť považovaná za výlučnú vlastníčku pozemku, pretože kúpnu zmluvu uzatvoril C. B. a nie aj ona, tak táto námietka je v určitej miere pravdivá, avšak v tomto konaní v plnom rozsahu irelevantná, a to preto, že v tomto konaní pre rozhodnutie o zamietnutí žaloby bolo relevantné to, že žalobkyňa nie je vlastníčkou sporného pozemku, a že tak nie je aktívne vecne legitimovaná na podanie takejto žaloby, a či už by bola žalovaná výlučná vlastníčka alebo by nebola vlastníčkou vôbec, nič by to nezmenilo na nevyhnutnosti zamietnutia žaloby v tejto veci pre absenciu aktívnej vecnej legitimácie na strane žalobkyne (predmetom tohto konania meritórne nebolo určenie, kto je vlastníkom pozemku.) Súd v tejto súvislosti teda nespochybňuje námietku žalobkyne, že otázka vlastníctva k pozemku na strane žalovanej nebola preukázaná, pretože k 1. 1. 1992 nadobudol pozemok C. B. a žalovaná do BSM, kde bol tento pozemok až do smrti C. B. (v roku 2019), a keďže v dedičskom konaní následne neprebehlo vyporiadanie BSM C. B. a žalovanej (ohľadne tohto pozemku) podľa § 195 a nasl. CMP (zrejme z dôvodu, že pozemok nebol zapísaný v katastri na žalovanú a jej manžela) nebolo tak možné konštatovať nejaký záver o výlučnom alebo čiastočnom vlastníctve žalovanej k tomuto pozemku. Súd sa pritom touto otázkou nezaoberal ani ako prejudiciálnou, keďže nemal žiaden praktický význam pre toto konanie.

29. Na záver (v súvislosti s prítomnosťou žalobkyne na pojednávaní 30. 6. 2022, ktorá sa dostavila až v priebehu predbežného právneho posúdenia súdu) považuje súd za potrebné vysvetliť, že vzhľadom na to, že žalobkyňa bola na pojednávanie súdom riadne predvolaná (predvolanie na pojednávanie jej bolo doručené na základe fikcie doručenia na adresu trvalého pobytu, keďže zásielku neprebrala), a od tohto fiktívneho dňa doručenia uplynula žalobkyňi do konania pojednávania aj zákonná lehota na prípravu na pojednávanie, a nemajúc súd súčasne (na základe zmeny svojho predbežného posúdenia veci v priebehu prípravy na pojednávanie) už za potrebné vykonanie dôkazu výsluchom žalobkyne (ako to predtým súd pôvodne v čase predvolania na pojednávanie žalobkyne zamýšľal), a za súčasnej absencie žiadosti žalobkyne konať v jej prítomnosti, nemal súd (vzhľadom na hospodárnosť konania) dôvod

nezačať pojednávanie aj v neprítomnosti žalobkyne, napriek ústnemu oznámeniu zástupcu žalobkyne na začiatku pojednávania, že žalobkyňa, ktorá pôvodne ani neplánovala prísť na pojednávanie sa na neho nakoniec dostaví. Následne po vstupe žalobkyne do pojednávacej miestnosti bolo pokračované aj v jej prítomnosti.

30. Porovnajúc žalobný petít s výrokom rozsudku súd dospel k záveru, že plne úspešnou stranou v tomto spore bola žalovaná, a preto jej podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 2 CSP priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu a súčasne podľa § 262 CSP vyslovil, že o výške tejto náhrady rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá príslušný súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Liptovský Mikuláš písomne v dvoch vyhotoveniach, o ktorom odvolaní bude rozhodovať Krajský súd v Žiline.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že :

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v predchádzajúcom odseku, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní

došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.